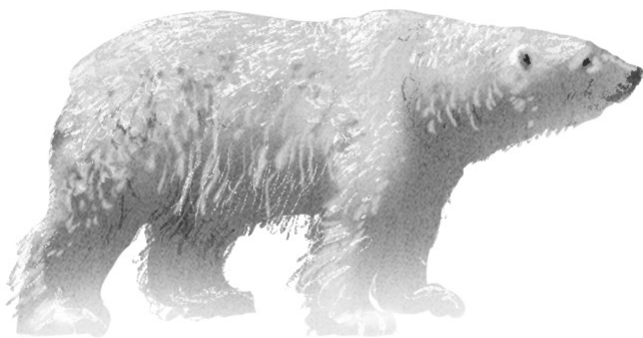

HLEDÁ SE MEDVĚD

HANNAH GOLDOVÁ

ILUSTROVAL LEVI PINFOLD

Přeložila Tereza Marková Vlášková

ARGO

Hannah Goldová

Hledá se medvěd medvěd

Z anglického originálu *Finding Bear*, vydaného nakladatelstvím
HarperCollins *Children's Books* roku 2023,
přeložila Tereza Marková Vlášková.

Ilustrace Levi Pinfold.

Grafická úprava a sazba Ivan Mráz.

Odpovědná redaktorka Alena Pokorná.

Jazyková redakce Anežka Dusková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz, roku 2025 jako svou 5 760. publikaci.

Vytiskla tiskárna TNM print.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4657-8

Aktuality o našich knihách pro děti a mládež
můžete sledovat na www.facebook.com/mensiArgo

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském internetovém
knihkupectví www.kosmas.cz

KAPITOLA PRVNÍ

Fotografie

Od návratu April Woodové z Medvědího ostrova uplynulo přesně sedmnáct měsíců a ona teď seděla v tureckém sedu na zahradě za domem a naslouchala zvukům ticha. Ostatní by možná tvrdili, že ticho žádné zvuky nevydává, ale April věděla svoje.

Věděla, že ticho dokáže vyjadřovat mnohé, zvláště když se mu člověk naučí pořádně naslouchat. A navíc se

venku cítila mnohem líp než vevnitř. Venek byl celkově laskavější.

Zvlášť v těchto dnech.

Když se s tátou vrátili z Arktidy, připadali si, jako by po hlavě skočili do šíleně ledového bazénu na té straně, kde je větší hloubka. Všudypřítomný smog z nepřetržité hlučících automobilů a motorek vypouštějících páchnoucí výfukové plyny pro ně představoval tvrdou srážku s realitou. A těch lidí! Takových lidí, všude! Každícká přelidněná minuta dne se nesla ve znamení ruchu, shonu a strkanic.

Rozhodnutí, že stěhování k moři uspíší, učinil sám táta, do měsíce prodali svůj vysoký a pochmurný dům ve městě a našli si nové bydlení kousek od babičky Jabloňky. Být to jen na April, nevybrala by zrovna takový dům. Číslo popisné třicet čtyři na Stirling Road patřilo jednomu z vchoďů moderní řadovky z červených cihel, kde každý soused vycházel zadními dveřmi na vlastní úhledně posekanou zahrádku obehnanou čerstvě natřeným plotem. Na rozdíl od jejich starého domova i dřevěné chaty na Medvědím ostrově byl tenhle dům samý ostrý pravoúhlý roh a lesklá

a blyštivá pracovní plocha. Chyběl mu dokonce i pořádný krb, ve kterém by si mohli opékat lívance. Nahradil ho takový ten elektrický, s polínky jenom naoko, co se po cvaknutí vypínačem červeně rozzářila. Táta tam ale působil spokojeně. Vlastně ho spokojenějšího nezažila už celé roky, a navíc, jak jí v jednom kuse připomínal, se tam mnohem snáz udržoval pořádek.

To ale nic neměnilo na tom, že April nechtěla trčet vevnitř, zvlášť o takovémhle večeru, kdy zapadající slunce zbarvuje oblohu zlatavými odstíny a větřík šeptá v listoví kouzelné formulky.

„To je nádhera,“ řekla nahlas.

I tenhle zvyk si přivezla z Arktidy. Nahlas si povídala sama se sebou. Nepřišlo jí to zvláštní. Aspoň dokud ji ostatní nezačali častovat divnými pohledy.

Naštěstí byl pátek, takže škola pro tento týden skončila a ona si mohla dělat, co chce. Zatím tam chodila jenom pár měsíců, každopádně pocitu, že nezapadá, se jí zatím zbavit nepodařilo.

Skutečnost, že za referát o kritické situaci ledních medvědů – referát, na kterém pracovala celé věky! – ji většina

třídy odměnila leda tak zíváním, jí v tomhle ohledu zrovna nepomohla. Když se spolužáky pokusila probrat svým nejlepším medvědím řevem (na který byla velmi hrdá) a pak jim předvedla, že umí vyčenichat burákové máslo na dva kilometry daleko, akorát se jí vysmáli a potom na ni ze zadních lavic bručeli jako medvědi. A aby toho nebylo málo, učitelka si ji vzala stranou a poučila ji, že napodobování zvířat by si měla nechat na doma.

April se jí co nejvyrovnanějším a nejzdvořilejším tónem pokusila vysvětlit, že se opravdu nejedná o žádné *napodobování*. Že chtěla pro všechny shrnout problémy, jimž čelí Arktida, přesně jak ji vybízela Lisé z Polárního institutu. Ale škoda slov. Od té chvíle jí říkali „Medvědí holka“ a podle posměšných úšklebků, které tu přezdívkou doprovázely, to neměla být poklona.

Nepomohl ani článek v místních novinách. Jeden novinář se totiž nějak doslechl o jejich cestě na Arktidu, a protože ten týden zrovna nebylo o čem psát, prosil je o rozhovor. Tátovi se do toho moc nechtělo. Zato April byla sdílná. Chytila příležitost za pačesy, vždyť před sebou měla šanci všem říct, jak moc potřebují lední medvědi jejich

pomoc. Šanci lidi varovat, jak rychle tají arktické ledy! Jenže novinář toho spoustu pomotal, včetně samotného Aprilina jména. Vypadá snad jako nějaká Alice?! A nejhorší na tom bylo, že záchranu jejího Medvěda článek nepřipisoval jí, ale nepřímo kapitánovi lodi.

April netoužila, aby ji někdo poplácával po ramenou, dával jí medaile nebo jí skládal komplimenty. Chtěla jenom jedno – aby ji někdo bral vážně. Zvlášť v časech, kdy to má planeta opravdu nahnuté.

„Kdybych opravdu byla Medvědí holka,“ mudrovala polohlasně, „lidi by mě poslouchali! Snažili by se něco změnit!“

Vrána na plotě souhlasně zakrákala.

April si povzdychla. Ačkoliv už vykukla hrstka statečných narcisů, pořád byl únor a vzduch zůstával ostře chladný. Táta ji určitě brzy zavolá dovnitř, bude mu dělat starosti podchlazení nebo jiné život ohrožující stavy. Co se vrátili z Arktidy, neustále se o ni bál a znervózňovalo ho, kde všude na ni může cíhat nějaké děsivé nebezpečí. I teď ho kuchyňským oknem viděla, jak ji hledá, takže jí zbývalo posledních pár minut.

Opatrně vytáhla z kapsy fotografii. Nikde jinde by nebyla tolik v bezpečí, ale hlavně ji tak mohla April neustále nosit přímo u srdce. Nejednalo se ovšem o fotku, jakou lidé obvykle nosívají v kapse.

Nebyla na ní ani maminka, ani tatínek, ani brácha nebo sestra nebo babička nebo dědeček. Zachycovala April a dospělého ledního medvěda – v pevném a těsném objetí, které by většině lidí připadalo krajně podezřelé. Na snímku s ní samozřejmě nebyl nikdo jiný než Medvěd a jednalo se o její největší poklad. Blesk fotoaparátu zachytil jejich loučení na mole ve špicberském Longyearbyenu, dvě siluety rýsující se proti slunci, opřené o sebe. Tiskli se k sobě tak moc, že se v podstatě nedalo rozeznat, kde končí Medvěd a začíná dívka. A April se na fotku doted' nedokázala podívat, aniž se jí udělal strašný knedlík v krku.

„Ahoj, Medvěde,“ zašeptala a slyšela, jak se jí třese hlas.

Nebyla si jistá, jak dlouhou mají lední medvědi paměť a jestli si ji Medvěd vůbec pamatuje. Rozhodně si ji nepamatoval tak jako ona jeho. Nikdy na něj nezapomene. Do konce života. A ještě bilion let navrch.

Medvěd si svůj nový život bezpochyby užíval. Stejně jako si ona měla podle táty užívat ten svůj. Ne že by se nesnažila! Den za dnem dávala všechno do toho, aby vedla přesně takový život, jaký od ní táta, babička Jabloňka a vůbec všichni zjevně očekávali – naprosto normální lidský život. A někomu by to nejspíš stačilo. Jenže jí čas od času vytanula na mysli vzpomínka: na to, jak ji Medvědovy vousy lechtaly na obličej, na to, jak se o ni nečekaně opřel mokrým čumákem, i (a tahle vzpomínka byla vůbec nejživější) na ty jeho oči z rozpuštěné čokolády a na to, jak se do sebe navzájem vpíjeli pohledem.

„Chybíš mi,“ řekla tiše, aby ji otevřeným kuchyňským oknem neslyšel táta. „Hrozně moc!“

Odpověď nečekala. Arktida byla koneckonců daleko a ona o Medvědovi od toho osudového dne, jejich poslední společného, neměla jedinou zprávu. Sotva jí mohl

napsat dopis nebo zavolat a jeho řev by k ní na takovou dálku taky nedolehl. Doufala ale, že si našel pár nových medvědích přátel, a třeba i družku. A hlavně doufala, že je šťastný.

„Protože právě proto jsme tě na Špicberky odvezli, vid’?“ zašeptala. „Kéž bych ale... kéž bych věděla, že jsi v pořádku.“

Vdechovala ticho v naději, že jí noční obloha nabídne odpověď, po níž tolik toužila. Jak tak špicovala uši, dolehlo k ní ševelení břízy, štěkot psa o dvě ulice dál a vzdálené hučení moře. Nedoléhalo k ní akorát...

„APRIL!“ Táta rozrazil zadní vchod a zahradu zalila kaluž teplého žlutého světla. „Co to tady vyvádíš? Ještě nastyďneš!“

„Už jdu,“ odpověděla a neochotně vstala – poklidný večer byl okamžitě tentam. Zastrčila si fotku zpátky do kapsy a pečlivě ji zapnula. Potom se za doprovodu vytrvalého krákání vrány vydala dovnitř za tátou.

KAPITOLA DRUHÁ

Duhové holínky

April si důkladně otřela boty o rohožku a pak je dala do botníku. Vzadu přitom zahlédla něco zářivě barevného. Její duhové holínky! Už jí byly malé, asi už je dávno měla odnést do charitativního sekáče, ale nějak to nešlo. Byla to jedna z mála věcí, které jí zůstaly jako vzpomínka na Medvědí ostrov, a přísahala by, že když si k nim přičichne, cítí slabý závan ledového arktického vzduchu. Pocítila